

REDACCIO:

Josep PALLACH

32, av. de la République,
MONTGERON (S. et O.)

ADMINISTRACIO:

M. MIQUEL

26, rue des Potiers — Toulouse (H.-G.)

C. Ch. Postaux : 1792-75 — Toulouse Preu de l'exemplar: 20 francs.

Suscripció l'any: 250 francs.

FEDERACIO
DEMOCRACIA
SOCIALISME

Endavant

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

ELS TALPS VAN ROSEGANT

LA MONARQUIA DE L'OPUS DEI?

Per Josep PALLACH

La premsa estrangera s'ha fet eco aquestes setmanes d'unes anades i vingudes secretes i misterioses, del general Franco i d'un altre yatch del Pretendent D. Joan. Les versions de la possible entrevista clandestina indicaven el paper preponderant que Calvo Serer i el Comte de Ruiseñada jugaven en la preparació de les silencioses converses. Calvo Serer es preté l'inspirador teòric d'aquesta maniobra i els llegidors de *La Vanguardia* conegueren fa poc l'essencial de les seves idees. Posar un rei, suprimir els partits, suprimir el sufragi universal, suprimir els partits polítics i tota mena de constitució garantidora de llibertats i instaurar el que en diu «democràcia representativa» basada en l'extensió tentacular de l'Opus Dei, el qual donaria els quadres de govern per a sustentar aquesta ficció d'Estat teocràtic.

El Comte de Ruiseñada té un paper menys trascendental però més remunerador en tot aquest afer. És un bon representant d'aquesta aristocràcia que ha llogat els seus títols al règim i ha obtingut en canvi bones places en els Consells d'Administració de les empreses estatals. Franco i la Senyora, que tenen l'ànima plebea, li estan reconeguts i li deixen fer negocis extraordinaris. Per això podia explicar la premsa estrangera que aquest distingit pròcer s'ha després de 400.000 pessetes per invitar a D. Juan a una cacera a Escòcia i convencer-lo d'acceptar les noves negociacions clandestines.

LES DRETES ESPANYOLES I ELS CONSPIRADORS SUBTERRANIS. — Naturalment, els diaris espanyols no han dit res de la possible entrevista. Els mètodes de l'Opus Dei refusen la publicitat. Miquel Sanchez Mazas, que els coneix bé, els comparava als treballs dels talps, que van rosegant en la foscor i que fugen esparverats quan la llum els cau damunt. És cert. Però el treball d'aquests animals necessita un terreny propici. Res no poden contra la pedra dura. La societat espanyola oficial — és a dir aquest estrany conglomerat d'una Església abassegadora i orba, d'un exèrcit compromès i atent als privilegis de casta, d'un capitalisme devorador i d'una burgesia egoista — ha donat un terreny apropiat pel treball d'aquests talps del catolicisme que els veritables cristians han de veure amb horror. L'Opus

Dei existeix a Espanya d'ençà del 1928. Durant els darrers anys de la Monarquia fou perfectament desconegut. L'Estat espanyol es descomposava però les forces dretanes guardaven encara força i vitalitat. Ja no cal dir que la República estigué perfectament immunitzada contra aquesta mena de mamífers obscurs. Adhuc durant els primers anys del falangisme triomfant, quan els mites imperials i les victòries de Hitler nodrien les il·lusions dels guanyadors de la guerra civil, l'Opus Dei fou incapaç d'extendre la seva influència. El seu moment propici començà quan l'esfondrada del feixisme a Europa deixà a l'intempèrie espanyola les classes que s'havien llençat a la folia aventura que costà un milió de morts i es soldava amb un desastre econòmic, social i moral sense precedent. Es en aquest terreny tou i corromput, femat per tots els detritus dels inútils 20 anys de dictadura, que la gent de l'Opus Dei ha trobat ocasió de construir la seva talpera: seria la «Monarquia social i representativa». Un catau ideal per amagar-se de la llum i ocultar-hi els afanyes de privilegis i d'honors, exasperats per l'ambient de luxe i de decadència que floreix damunt la misèria del poble.

LA MONARQUIA, VICTIMA DE L'OPUS ? — No sabem quina haurà estat l'actitud del Pretendent. Fins ara, les seves vacil·lacions i dubtes, les febleses i les concessions fetes a Franco, no han pas ajudat gens a dissociar l'Institució d'aquesta societat en plena descomposició. La Monarquia durant segles, no únicament fou incapaç de transformar les classes antisocials espanyoles, sino que en fou sovint la millor defensora, i finalment caigué quan la vida d'Espanya fou renovada per les noves classes populars que adquirien consciència històrica, quan les nacionalitats que el centralisme dinàstic volgué ofegar s'afirmaren políticament impulsades per aquestes noves classes socials. La Monarquia, però, no fou bel·ligerant aparent en la guerra civil i l'actual Pretendent, si tingués seny, hauria de beneir el moment que el general Mola el refusà com a combatent. La Monarquia, com a Institució

(Passa a la pàg. 2)

LA GRAN ESTAFADA

La premsa d'arreu del món ha recollit les declaracions del senyor Tena Artigas, director general d'Ensenyament primari a l'Espanya franquista, fetes a Zamora amb motiu de la inauguració d'una escola, segons les quals el curs que comença deixarà més d'un milió d'infants al carrer per manca d'escoles. Va afirmar que el pla de construir 25.000 escoles és insuficient i que caldria almenys duplicar el nombre.

Les manifestacions del senyor Tena Artigas diuen la veritat a mitges car pot assegurar-se que la meitat dels infants espanyols no poden anar a l'escola per manca d'escoles, de mestres, de material i fins i tot d'espanyoles per calçar-se. Aquesta ha estat de sempre la gran estafada de l'estat espanyol, abandonant deliberadament l'ensenyament públic i deixant que una generació darrera l'altra hagi arribat a la maturitat sense cap mena d'instrucció. Només la República va tractar de remeiar aquesta falla, però la seva durada fou massa curta per a poder fer una obra completa. Així resulta que Espanya i Portugal són els països que compten amb el més gran percentatge d'analfabets, més que la mateixa Albània.

I encara el senyor Tena Artigas no ha dit que les escoles públiques actuals no ensenyen res i fan bon «pendant» amb les escoles de monges i freres. Ni tampoc ha dit que com que els sous dels mestres són miserables, els infants que van a les escoles públiques han de pagar una mesada que oscil·la entre 25 i 50 pessetes, han de pagar-se tot el material i sovint no tenen ni cal·lefació ni servei sanitari apropiat. Aquest és un dels grans triomfs de la «crucjada» i del règim franquista. I Barcelona, la metròpoli catalana d'un milió i mig d'habitants, la que abans s'esmerçava a edificar grups escolars modèlics, avui és en aquest aspecte — i altres — un estabell, amb unes cinquanta mil criatures abandonades que no poden anar a l'escola.

Si la premsa internacional reportés totes aquestes amenitats del règim salvador la gent creuria que és fantasia o exageració grossera. Hi ha coses que cal veure-les per a creure-les.

LA MONARQUIA DELS TALPS

(Vé de la pag. 1)

representativa, podria — fent un gran esforç — presentar-se dissociada de l'enorme ensulciada històrica que representen els anys de franquisme. Però tota la política de l'Opus Dei consisteix en fer-ne la pubilla, la qual cosa vol dir fer-la víctima de l'heritatge.

EL PECAT DE SUPERBIA I L'IGNORÀNCIA. — Hom pot demanar-se si l'Opus Dei — que és al fi i al cap una societat religiosa com d'altres n'hi ha — ignora *realment* l'existència d'aquestes forces vives de la societat hispànica, que tard o d'hora l'han de renovar, i que risquen de fer-ho enmig de la violència i del desordre si els plans actuals del dictador reeixessin. En tot cas, el desconeixement és total: l'Opus confon el que és expressió formal de la societat, amb la societat real en la qual cada dia intervenen més les classes populars. Potser una de les diferències essencials entre l'Opus i els Jesuïtes és aquesta: els Jesuïtes, d'una preparació ideològica i històrica infinitament superior coneixen l'existència d'aquestes forces i intenten desorientar-les i canalitzar-les. L'Opus les ha suprimit mentalment — ja que no pot fer-ho en la realitat social — i basteix tota una política damunt d'aquesta ignorància, la qual, a fi de comptes, és filla d'una superbia immensa, que no té res de cristiana i que és més aviat la reacció d'intel·lectuals «declassés».

Aquestes o altres explicacions sociològiques o psicològiques seran segurament esmentades pels historiadors de l'esdeve-

nidor, quan descriuran l'estranya clandestinitat que és el medi vital d'aquests conspiradors monàrquics que disfruten del poder. Avui, l'història encara no és feta: la fem, modestament, un xic cada dia, els ciutadans que a l'exili o a l'Interior no ens conformem amb aquest vergonyós escàndol. De l'història de demà, ha contribuït a fixar-ne certs perfils el Document signat a París per les organitzacions polítiques i sindicals, que tants comentaris, sovint inútils, ha suscitat. Els organismes que signaren aquest document saben perfectament que les forces noves de la societat hispànica no estan avui explícitament integrades en els grups polítics i sindicals existents a l'Exili o a l'Interior. Al reclamar una solució democràtica parlaren però en nom d'elles, en nom de totes aquestes noves generacions d'Espanya a les quals no podem deixar com a única perspectiva la violència i la guerra civil. Fidels als principis democràtics, ho som també a la voluntat de salvar el pèrvindre.

La Monarquia, si sabés almenys ésser fidel a aquesta mateixa voluntat de futur, deixaria lliure pas al joc democràtic que ha de permetre a les noves generacions integrar-se i educar-se políticament, per escollir el règim que ha de presidir la gran feïnada de refer un país. Si no sap fer això, la Monarquia serà simplement l'antagall subterrani d'aquests rosegaires de la política. Però les talpines s'esfondren quan passa la rella del pagès, que malgrat tot, ha de sembrar el camp i que tard o d'hora es decideix a fer-ho amb l'energia del que lluita i treballa per viure.

MORAL FRANQUISTA

El bisbe-arquebisbe de Barcelona, Dr. Modrego Casadesus, és propietari entre altres negocis, de 18 taxis marca SEAT que li produïen un ingrés anual de dos milions de pessetes. El preu de cada cotxe SEAT és de 120.000 pessetes. Com es veu, i per a tranquil·litat dels viatgers, els taxis en qüestió han estat benets pel bisbe-arquebisbe... propietari.

A desgrat de les taxes i mesures prohibitives, els fabricants de cerveses d'Espanya han augmentat el preu de tal beguda de dues pessetes per litre. Així, sense la necessària autorització oficial. Aquesta pujada insòlita promougué un gran enrenou i fins fou tractada en Consell de Ministres, el qual prengué l'acord de nomenar una comissió especial per esbrinar el motiu de la puja.

Però la Comissió no pogué entrar en funcions: el seu president rebé la visita d'un enviat de Donya Carmen fent-li saber que la Senyora té interessos a la fàbrica de cerveses El Águila de Madrid.

Després de la darrera puja de preus d'això que venen als estancs amb el nom de tabac, la Tabacalera no dona als estancs més que la meitat de la saca corrent,

esperant una nova autorització d'augment de preus. La mesura restrictiva ha produït immediatament un acaparament de la matèria per part dels propis estancs i dels amics.

L'estraperlo del fum està en plé vigor.

Han estat detinguts a Madrid un cap de Falange i cinc camarades més (dos masculins i tres femenins) per haver-se comprat que havien venut a profit propi aliments i robes procedents de l'entitat Nordamericana «Caritas», per valor de dos milions de pessetes.

La denúncia, molt enèrgica, fou cursada pels propis americans. Els gèneres estaven destinats a «Auxilio Social». No s'han donat els noms dels detinguts.

EL NOM DE L'ESTADI

L'inauguració del nou camp del Barça ha ocasionat un gran escàndol a Madrid. El dictador volia que es digués «Francisco Franco». Els barcelonins hi han oposat unànimes. El capità-general detingué al senyor Cassius, president de la Comissió de Festes, que manifestà obertament l'opinió barcelonista. Final provisor. El Caudillo no assistí a l'inauguració, i l'estadi segueix sense batejar.

Sota el signe de l'OPUS DEI

TORNA A PARLAR-SE DE LA DEVALUACIÓ DE LA PESSETA

Els darrers consells de ministres han estat particularment llargs, sense que les referències oficials hagin estat gens explícites. Segons notícies dignes de crèdit s'ha tractat ampliament de les perspectives d'una devaluació de la pesseta que l'actual situació econòmica del país, cada dia més inflacionista, faria necessària. Després de moltes discussions s'ha publicat una nota oficial dient que «per ara» no hi haurà devaluació. Però l'augment de la circulació del paper-monedra, la puja constant de les subsistències, la crisi de producció agrícola i industrial, les despeses enormes de l'aparell parasitari de l'Estat, no semblen poder-se resoldre amb notes optimistes ni amb els remeis del senyor Ullastres o amb els viatges del senyor Gual Villalbi a Portugal...

Per altra banda, la retirada de la pesseta de la zona espanyola del Marroc i l'intensa evasió de capitals, agreujen cada dia la situació. El ministre de la Governació diu que «aguantant» la pesseta, fent sortir la guàrdia civil contra els treballadors que, a Bilbao, reclamen l'augment de salaris que podria compensar — relativament — la puja enorme del preu de la vida. Però cada dia un xic més els productes agrícoles s'encareixen, sense que els pagesos puguin fer res per aturar una cursa que és filla de tot un complexe econòmic desballestat. I tot-hom sap que la pesseta en relació a franc ha tornat a sofrir una baixa important que és prou simptomàtica.

LES IDEES DEL SENYOR GUAL VILLALBI O UN VIATGE A PORTUGAL

Després de les fracassades intencions reformadores, el senyor Gual Villalbi ha dissortat els seus dies d'estiu fent un viatge a Portugal i anunciant en unes declaracions a «La Vanguardia» que volia estudiar amb el seu col·lega portuguès qüestions tan importants com el Mercat Comú Europeu, la Zona de Lliure Canvi i la possibilitat d'un Bloc Econòmic Ibèric.

La premsa espanyola ha parlat llargament del viatge com d'una perspectiva interessant per l'economia que el senyor Gual devia encarrilar pels camins del sentit. La premsa internacional seriosa ha somrigut. Si hi ha dos països a Europa que presentin problemes similars — i igualment difícils de resoldre són Espanya i Portugal, duen els comentaristes. Una agricultura pobre i atrasada, una mà d'obra que no sap on emprar-se, una manca de capitals capaçs d'invertir-se en la creació de riquesa nacional. Al mateix temps les produccions són semblants enlloc d'ésser complementàries: oli, arros, sucre, conserves, pirites, etc. etc. Espanya i Portugal poden simplement, en l'actual situació política, sumar conflictes i no pas trobar solucions recíproques. Tot això ho saben prou bé els governants

espanyols, però incapacitats per les veritables solucions, deixen simplement parlar la propaganda.

ELS OBRERS DE BILBAO RECLAMEN UN SALARI DECENT

Tot-hom sap que els obrers espanyols continuen essent els pitjors pagats de tot Europa, i que l'augment de preus que ha tingut lloc aquest estiu ha agreujat encara una situació que ja era insostenible. A Bilbao, els treballadors de la metal·lúrgia, decidiren reclamar un salari decent i més de set mil treballadors veient la indiferència de les empreses i de les autoritats, començaren una vaga de braços caiguts que durà tres dies.

La guàrdia civil expulsà finalment els vaguistes de les fàbriques. Els sindicats verticals, col·laboradors de la guàrdia civil, tenen avinent que els vaguistes perdrien tots els drets d'antigüetat i els diversos «beneficis» que ajuden a fer un xic menys miserable el salari de fam.

Franco creu haver guanyat. Però és simplement una advertència. La inflació, la misèria i el descontent continuen arreu d'Espanya. L'exemple dels treballadors vascos és més valuós que mai, en aquest hivern que s'anuncia difícil.

EL GRAN NEGOCI DE «LA VIVIENDA»

L'Institut de Cultura Hispànica posava de relleu la manca d'allotjament d'una part considerable de la població i feia remarcar que si en 1954 ja mancaven 712.199 vivendes, havent-se'n edificat 47.000 aquell any i 65.000 i 72.000 en 1955 i 1956, respectivament, tenint en compte els matrimonis efectuats i els naixements haguts en aquests mateixos anys, resulta que actualment manquen més d'un milió d'allotjaments per a les famílies espanyoles. I com que és l'únic ministeri que li resta a la Falange i l'últim recurs per a donar de vida, proliferen les empreses que esperen enriquir-se amb els crèdits de l'Estat i és molt activa la propaganda en favor de la vivenda obrera. Els negocis ja es fan, sobretot si l'Opus Dei pot controlar les operacions, però el que dubtem que es faci són les vivendes malgrat que de tant en tant es pregoni la inauguració d'un grup i es facin els discursos corresponents.

Que la població augmenta, no hi ha dubte. També augmenta a Egipte i al Marroc. Els padrons municipals de 31 desembre del 1955 donaven a la «provincia» de Barcelona 2.508.124 habitants, 2.147.474 a la de Madrid, 1.388.209 a la de València, 1.176.430 a la de Sevilla, etc., etc. La gent necessita cases i els franquistes necessiten negocis i les coses podrien bonament començar-se. Però les cases no es fan, els fills viuen al món i romandran a la intemperie i amb aquesta excusa els de l'olla es fan rics i Espanya s'assemblarà cada dia més al Marroc i a l'Egipte que per alguna cosa Franco és l'intermediari entre Europa i els països àrabs.

Les eleccions a Alemanya COMENTARIS ELECTORALS

Per M. MIQUEL

Cada vegada que es produeixen eleccions generals, i més encara, quan el socialisme pot jugar un rol interessant, si es tracta de països on els partits social-demòcrates gaudeixen d'una tradició i possibilitats, nosaltres d'una manera solidària comentem i analitzem totes les possibilitats del desitjat triomf.

A Europa hi ha un grapat de països, en els que el socialisme ha fet prova de seny, traça i encert, en l'administració social i política.

Per a començar aquest comentari, ens cal en primer lloc aenyalar una dita, que precisament és contradeix ara de la manera més flagrant, i és aquella que diu: «...que la participació en el govern gasta els homes i els partits». La prova de tal negació es que existeixen en el nostre continent uns països que, de manera gairebé continuada, han sigut administrats per homes del socialisme, i altres en que malgrat les enormes possibilitats dels respectius partits socialistes, són governats per la democràcia cristiana o pel conservadurisme, i uns i altres, han pogut continuar la seva tasca sense gaires dificultats durant uns anys, sense ni tenir compte del «desgast».

La nostra preocupació ha d'ésser, perquè i com, en els llocs on existeixen veritables possibilitats socialistes, la burgesia continua mestressa dels destins del país, com per exemple en el cas d'Alemanya, el més recent. Quines són les causes?

Sense cap dubte en les eleccions hi han intervingut certs fets «imponderables» que no cal pas minimitzar. La situació política internacional, que continua i seguirà per molt temps encara, amenitzada per situacions de «guerra freda» i de «coexistència pacífica». Per aquest motiu, simplement, és fàcil de comprendre l'interveïnció dels principals «protagonistes» de la nova «comèdia internacional». Ni l'un ni l'altre, no tenien cap interès, que el partit socialista alemany sortís airoés en les darreres eleccions. Es per això precisament, que a més del tradicional protector Foster Dulles, el primer personatge rus actual, Khrouchtchev, va començar la campanya electoral a l'Alemanya de l'Est a favor d'Adenauer. El resultat no podia ésser més brillant i eficaç. No és la primera vegada, que els interessos dels yanquis i soviètics han coincidit. Segurament es repetiran encara altres exemples com el de Suez.

Ens preocupa però un altre aspecte de la qüestió, que creiem que té importància. No podem acceptar tranquil·lament, que els laboristes britànics, que després de la repetició electoral del 1951, per manca de una majoria suficient als Comuns, no han aconseguit superar l'handicap, com tampoc els socialistes alemanys, que després d'aconseguir la victòria durant uns anys, veuen com és Adenauer qui s'afirma cada vegada més.

Quina pot ésser la causa?

La reflexió pertinent no pot ésser altra que la de constatar el fet, de no trovar-nos en l'època de quan el socialisme era encara una idea utòpica, o sigui que per

tal de preparar les generacions, era indispensable esperar i esperar. No; avui ja hem viscut i aprofitat dels sacrificis i abnegació dels primers combatents per l'alliberació del home, i el socialisme es practica sovint àdhuc per representants de la burgesia, en l'aspecte social i econòmic, si més no.

Es aquest raonament que ens obliga a situarnos-nos, para preguntar-nos si en períodes electorals, els representants del socialisme saben «adaptar-se» a la situació. Si ens atrevim a fer tal suggestió és simplement perquè tenim el convenciment absolut que el socialisme disposa dels millors homes capaçs de servir i dirigir els destins dels pobles en l'actualitat, i en aquestes condicions es indispensable i inexcusable, aconseguir millors resultats electorals malgrat els «imponderables».

I per això, com a conclusió diríem que potser seria adient, quan un partit ha adquirit la possibilitat de servir els interessos del país, que prescindís un xic de la tradicional ortodòxia, per a tenir compte l'interès general, i adaptar-se a la realitat, a voltes diferent de la teoria.

EL SENYOR GUAL VILLALBI JA ES TORNA CINIC

De retorn de Portugal, el senyor Gual — que ja no és ni convidat a les reunions de la Comissió Interministerial Econòmica, presidida per Carrero Blanco — ha fet declaracions.

Ha dit, entre altres coses, el que ja suposàvem referent a l'acord hispanoportuguès: «que els espanyols no s'han d'impacientar si veuen que passa el temps i no en senten parlar».

El senyor Gual ha assegurat també formalment que no hi haurà devaluació de la pesseta. Però l'esfondrament de la pesseta al mercat lliure desmenteix el seu optimisme. I la situació a la Borsa espanyola esdevé semblant a la del mes de febrer. Tràgica.

Els interessos capitalistes i burgesos estan ben mal defensats pel senyor Gual i els seus amics: no és la primera vegada que ho diem, i ja comença a estendre's l'inquietut entre els que saludaren el seu nomenament amb un sospir de satisfacció.

Però el ministre sense cartera i sense despatx no es satisfà parlant únicament dels amenaçats interessos burgesos. Parla igualment dels obrers i s'atreveix a dir que els obrers avui tenen una alça de salari. I acaba assegurant que ell coneix el pensament dels treballadors i que no hi haurà nou augment de salaris.

El senyor Gual fins ara era només un incapaç, simple joguina dels Suñers, dels Carreros, i dels Lopez Rodó. Ara aquest senyor ja esdevé un cinic. I ja cinisme del pitjor, amb la misèria dels treballadors i de tots els que viuen d'un salari, tan migrot que estan disposats a riscar la vida i la presó per augmentar-lo... mentret senyor Gual fa declaracions.

LITTLE ROCK

per M. SERRA I MORET

Little Rock vol dir pedra petita i és el nom de la capital de l'Estat d'Arkansas, el que fa trenta en importància dels Estats Units i té per lema heràldic «Regnat Populus» —deixeu que governi el poble. És el típic estat del Sud, amb grans plantacions de cotó, fruites abundoses, muntanyes arbrades, rius cabalosos, pous de petroli i de gas natural, terres de bauxita i l'únic de Nord Amèrica que produeix diamants per bé que en quantitat modesta. La seva població negra és un quint de la població total.

Little Rock ha sortit en els diaris aquests darrers dies amb motiu d'uns incidents de capital importància per a la vida orgànica dels Estats Units. El gran públic ja n'ha hagut esment però els catalans farem bé de fixar-nos en aquests problemes que afecten la base del nostre caràcter i que ens alligonen per l'esdevenidor ja que no els sapiguem prou comprendre en el passat.

Es tracta de la llibertat, de la igualtat, de la dignitat humana i de la llei primària de convivència social. Com tots sabem, als estats del Sud dels Estats Units s'ha practicat de sempre la segregació racial i per bé que el rigor de la separació anés aflluixant-se, l'evolució era lenta i en el que respecta a les escoles pot dir-se que no havia començat encara. La Cort Suprema dels Estats Units va decidir l'any passat que la segregació racial era contrària a la constitució federal i que per tant havia d'abolir-se sobretot en les escoles públiques i organismes de l'Estat. En general, la decisió de la Cort Suprema ha estat respectada i els negres han entrat lliurement a les escoles i col·legis dels blancs en aquest començament de curs. Els incidents haguts en distintes localitats del Sud no tenen importància i no han estat més que l'explosió de sentiments primaris els quals, reprimits avui per l'autoritat, desapareixeran ben tost per a fer pas a les normes de civilització i d'igualtat de tots els homes sien del color i de la raça que es vulgui.

Arkansas, però, té un governador elegit —com tots— pel poble, defensor de les lleis i les prerrogatives de l'Estat, segregacionista convençut, el qual no solament no ha acatat la decisió de la Cort Suprema sinó que ha fet servir la força armada de l'Estat per a impedir que els negres tinguessin accés a les escoles secundàries i superiors. L'actitud de Mr. Faubus, l'ardit governador, posava en joc i àdhuc en contradicció el sistema federal i la independència dels estats car, de fet, no existeix cap text legal que imposi l'execució forçosa de les decisions de la Cort Suprema Federal i menys en matèria d'interpretació de la constitució. L'encertada separació de poders —legislatiu, executiu, judicial— als Estats Units ha fet que les decisions de la Cort Suprema fossin rarament discutides i sempre i en tot cas acatades. I com que els estats són membres de la Unió i els ciutadans de cada estat són ciutadans dels Estats Units, el problema de si Arkansas tenia el dret de mantenir la segregació per la força era a ben segur el més delicat que s'ha presentat als Estats Units de molts anys ençà.

Així va començar la guerra civil de Nord Amèrica ara fa cent anys i així mateix va iniciar-se la del «Sonderbund» de Suïssa el 1847 quan la Dieta federal va decretar l'expulsió dels jesuïtes. Les federacions autèntiques reposen en un equilibri de poders i potestats que és precisament la garantia de la llibertat i el dret dels ciutadans. El governador Faubus ha visitat el President Eisenhower i sembla que s'evitarà un conflicte entre els estats i la federació i que a la llarga prevaldrà el dret, la raó i les decisions de la Cort Suprema. Cal, però, comprendre que l'establiment i conservació de la llibertat i la ciutadania no és cosa fàcil ni automàtica com molts pensen àdhuc en poblacions evolucionades com són les dels Estats Units d'Amèrica. Una pedra petita—Little Rock—pot produir una catàstrofe.

ATRACCIONS TURÍSTIQUES

No ens cansem mai de llegir les grans realitzacions del règim franquista que va salvar Espanya de la ruïna i la desaparició. Ara trobem al prestigiós «ABC» sota la signatura no menys prestigiosa d'Arturo Pérez Caballero el que segueix:

«Nuestra red abarca 127.105 kilòmetros que, en atenció a sus característiques, se dividen en 19.265 de carreteres nacionales, 23.340 de comarcales y 79.500 de locales, grupos que según la clasificación oficial son aptos para velocidades de 60 kilòmetros por hora, de 50 y 40, respectivamente. No obstante, en la realidad, apenas existen 20.000 kilòmetros en los cuales se pueda

rodar normalmente a los 40 por hora señalados en la última categoría.

«La mayor parte del tráfico está concentrado en la décima parte de la red, unos 12.000 kilòmetros, de los cuales sólo 1.600 se encuentran en condiciones perfectas. No poseemos más que 21.827 kilòmetros de carretera acondicionada para el moderno tráfico, y los restantes 105.278 necesitan, aparte otras modificaciones y mejoras, el firme que requieren los actuales medios de comunicación y transporte.»

Aquest estat ideal de les carreteres d'Espanya, famoses a tot el món, es completa per les recents estadístiques de la indústria hotelera. Com ara a Barcelona es compten

Llicô pels monàrquics

DE LA MORT D'UN REI

O DE COM S'ESTABILITZEN

LES MONARQUIES EN ELS TEMPS

MODERNS...

Alguns escriptors espanyols parien algunes vegades de la vitalitat de les monarquies nòrdiques — Suècia, Noruega, Dinamarca — i de la consciència i responsabilitat dels partits socialistes d'aquells països, que han sabut transformar profundament la societat fent-ne un exemple per tot el món, sense tocar la Monarquia.

Naturalment, comparem aquells socialistes — amb els que, a Espanya, són intransigents, i no accepten també la monarquia.

Sovint, els monàrquics quan diuen això obliden l'història de la monarquia espanyola. I tampoc coneixen gaire bé l'història d'aquestes monarquies nòrdiques. La mort del rei Haakon de Noruega — que ha constituït una autèntica manifestació del dol popular — permet de refrescar-los la memòria.

Quan Noruega, amistosament, acordà separar-se de Suècia — l'any 1905, governant els conservadors — el govern i el parlament noruec oferiren la Corona a un príncep dinamarqués. Aquest acceptà en principi, però posà una sola condició. Que abans devia haver-hi un plebiscit popular. El plebiscit tingué lloc i el príncep obtingué 79 % de vots. La monarquia popular s'instaurava a Noruega. I el nou rei, que ara acaba de morir, sapigué ahançar-la oposant-se a Hitler amb l'última energia, menant coratjosament la lluita contra el feixisme, i acceptant sempre els veredictes populars quan començaren a donar el triomf al partit socialista.

Què en pensen d'aquesta història els monàrquics espanyols ?

Société Générale d'Impression

Toulouse

Le gérant : A. IBORRA

67 hotels, menys que a Perpinyà o qual-sevol població francesa de menys de cent mil habitants, dels quals només cinc poden considerar-se de luxe. A l'anomenada província de Barcelona hi ha 63 hotels dels quals només un és de luxe. Val a dir que a la «província» de Girona es compten 144 hotels més o menys bons dels quals només un pot considerar-se de luxe.

El turisme, atret per la fama dels preus baixos, comportava totes les deficiències com una nota pintoresca d'un país retardat i com a tal més o menys interessant. Però ara els preus són alts com en els països desenvolupats i resta només l'inconfort, l'endarreriment i els captaires.